

Arrest

nr. 334 924 van 24 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. HALABI
Veydtstraat 28
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 juli 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. HALABI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 december 2023 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar feitelijke partner, mevrouw M.-A. F., van Griekse nationaliteit.

1.2. Op 10 juli 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.12.2023 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Griekse feitelijke partner, de genaamde van F., M.-A. (...) (RR.(...)) in toepassing van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene legt bij de aanvraag een paspoort voor afgeleverd door Nigeria met een geldigheidsduur van 06.07.2020 tot 05.07.2025. In het paspoort kan heden geen geldig inreisvisum worden teruggevonden, betrokkene legt evenmin een geldige verblijfsvergunning voor van een andere lidstaat.

In artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 staat het volgende: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

In artikel 47/2 staat: "Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.

Gelet op art. 40bis, §4: "De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen";

Art. 41 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. [...] Het bezint van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen om de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid juncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval. Zonder te beschikken over een inreisvisum kan betrokkene dan ook onmogelijk voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststelling.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gelet bovenstaande reeds een determinerend motief betreft, worden de overige van toepassing zijnde voorwaarden niet verder uitgewerkt. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7 §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het gezinsleven; een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen is geen onevenredige vereiste en vormt aldus geen inbreuk op een mogelijk gezinsleven. Verder is ons niets ongunstig bekend betreffende zijn gezondheid. Er is geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene die in België zouden verblijven.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. Waar de verzoekende partij stelt de Franse taal te kiezen als proceduretaal, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p737).

De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. RvS 17 april 2002, nr. 105.632).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door de verwerende partij werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 40bis, 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel. De verzoekende partij meent tevens dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

Zij licht haar enig middel toe als volgt:

“1. Première branche : quant au défaut de motivation de la décision de refus de séjour au regard des articles 40bis, 47 et suivants de la loi du 15/12/1980, de la directive 2004/38, de l'article 8 CEDH ainsi que la loi sur la motivation formelle et les principes de bonne administration

1.1. Première sous-branche : Quant à l'erreur manifeste d'appréciation de la situation de l'intéressé au regard de la législation et réglementation en vigueur

EN CE QUE la partie adverse justifie la décision attaquée en substance par le fait qu'en introduisant une demande de séjour de plus de trois mois comme partenaire de fait, le requérant était considéré comme un « autre membre de la famille de citoyen de l'Union » et avait dès lors l'obligation de présenter un visa valable pour pouvoir introduire une demande de séjour auprès de sa commune de résidence ;

Que puisque ce n'était pas le cas, sa demande de regroupement familial doit être refusée pour ce seul et unique motif ;

ALORS QUE l'article 40bis de la loi du 15/12/1980 dispose comme suit : « (...) »

Que l'article 41 de la même loi dispose que : « (...) »

Que le chapitre Ibis s'adresse aux autres membres de la famille d'un citoyen de l'Union, à savoir :

« Art. 47/1. (...) »

Art. 47/2. (...) »

Art. 47/3. (...) »

Qu'il convient aussi de rappeler que la directive 2004/38/CE du Parlement européen et du Conseil du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres, modifiant le règlement (CEE) no 1612/68 et abrogeant les directives 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE et 93/96/CEE (ci-après directive 2004/38) établit en son article 3 intitulé « Bénéficiaires » :

« (...) »

Que l'article 5 de la même directive relative au droit d'entrée dispose que

« (...) »

Que l'article 8 de la même directive dispose, en son paragraphe 5, que :

« (...) »

Que concernant la délivrance de la carte de séjour, l'article 10 dispose que :

« (...) »

Que ces dispositions ont été transposées en droit interne belge, notamment par l'article 52 de l'AR du 8 octobre 1981 qui consacre la procédure à suivre et les documents à produire ;

Qu'ainsi, la directive, sur base de laquelle se fonde prétendument la décision attaquée, ne prévoit aucunement que pour pouvoir introduire une demande de séjour de plus de trois mois dans le cadre d'un regroupement familial, et pour pouvoir obtenir un séjour sur cette base, la présentation d'un visa en soit requise ;

Que le site de l'Office des Étrangers prévoit :

« Demande de regroupement familial

Les (autres) membres de la famille d'un citoyen UE ont également le droit d'entrer, de circuler et de séjourner sur le territoire des États membres de l'Union.

Un visa d'entrée (visa C) est la seule obligation que la Belgique peut imposer à un (autre) membre de la famille qui est soumis à cette obligation pour un séjour de moins de 90 jours en raison de sa nationalité. Si ce membre de la famille souhaite séjourner plus de 90 jours en Belgique afin d'y vivre en famille avec le citoyen UE accompagné ou rejoint, il devra introduire une demande de regroupement familial auprès de l'administration communale du lieu où il réside en Belgique. (...) »

Conditions imposées au partenaire non enregistré (partenaire de fait)

Cet autre membre de la famille d'un citoyen de l'Union européenne (UE) doit :

- établir son identité (passeport national en cours de validité ou périmé, attestation tenant lieu de passeport en cours de validité et avec photo, carte d'identité nationale, carte consulaire avec identification précise,...);
- établir que le citoyen UE a le droit de séjourner plus de 3 mois en Belgique (annexe 8ter/carte E/carte EU/annexe 19).
- établir par tout moyen approprié que les partenaires ont une relation durable et stable.

Bon à savoir :

- Le demandeur et l'étranger rejoint ne peuvent pas avoir une relation durable avec une autre personne. • Le partenariat ne donne pas un droit au regroupement familial quand il est conclu entre (i) des ascendants et des descendants et des alliés dans la même ligne, ou (ii) en ligne collatérale, entre frères, entre soeurs, ou entre frères et soeurs, ou entre oncle et nièce ou neveu, ou (iii) entre tante et nièce ou neveu.
- Le demandeur et l'étranger rejoint ne peuvent pas avoir fait l'objet d'une décision définitive de refus de célébration du mariage sur la base de l'article 167 du Code civil.

Attention : si le citoyen UE est autorisé à séjourner plus de 3 mois comme étudiant (au sens de l'article 40, §4, alinéa 1er, 3° de la loi du 15 décembre 1980), ou parce qu'il dispose pour lui-même de ressources suffisantes et d'une assurance maladie (au sens de l'article 40, §4, alinéa 1er, 2° de la loi du 15 décembre 1980), son ascendant direct, ou celui de son conjoint ou de son partenaire, devra également présenter :

- la preuve que le citoyen UE dispose de ressources suffisantes ;
- la preuve qu'il est couvert par l'assurance maladie souscrire par le citoyen UE. » 1

1) Qu'interpréter les articles 40bis, 41, 47/1 et 47/3 de la loi du 15.12.1980 comme empêchant un partenaire d'un citoyen de l'UE non titulaire d'un visa en court de validité est un ajout d'une condition non prévue ni par la directive ni par la loi ;

Que la doctrine va en ce sens puisque :

« 431- Introduction de la demande visa – l'étranger qui veut bénéficier du droit de séjour dans le cadre du regroupement familial, doit, en principe, en demander l'autorisation depuis le pays d'origine. Cette demande de visa pour regroupement familial n'est pas une demande de visa de court séjour touristique, mais une demande de visa de long séjour qui prendra généralement la forme d'un visa de type D et qui est, en réalité une demande de séjour provisoire (A.S.P.). L'obligation d solliciter un visa (ou une A.S.P.) au départ de

l'étranger est une exigence de principe, applicable sauf exception. (...) pour les membres de la famille du regroupant qui est lui-même ressortissant de pays tiers, il ne peut être dérogé à cette règle qu'en présence de circonstances exceptionnelles. Cette obligation est admise par la directive regroupement familial et par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme. (...)

432- Regroupant UE ou belge - Les membres de la famille, des citoyens européens ou du Belge doivent satisfaire aux conditions d'entrée sur le territoire de l'État membre d'accueil (art. 40bis, §4, al. 1er, LE). Les membres de la famille, eux-mêmes citoyens de l'Union, ont le droit d'accompagner ou de rejoindre les citoyens européens pour une période de plus de 3 mois, pour autant qu'ils soient porteurs d'une carte d'identité ou d'un passeport national en cours de validité. Les membres de la famille qui ne sont pas citoyens européens doivent être porteurs de documents requis selon l'article 2 LE, soit un passeport national, le cas échéant revêtu d'un visa. Ce principe est tempéré par le droit européen et par la jurisprudence de la Cour de justice. Les autorités doivent faciliter l'obtention des autorisations d'entrée.

• Article 5, § 4 de la directive 2004/38 : « Lorsqu'un citoyen de l'Union ou un membre de la famille qui n'a pas la nationalité d'un État membre dispose pas de documents. Le voyage requis ou le quai des champs de visa nécessaire, l'État membre concerné accorde à ces personnes tous les moyens raisonnables afin de leur permettre d'obtenir ou de se procurer dans un délai raisonnable, les documents requis ou de faire confirmer ou prouver par d'autres moyens leur qualité de bénéficiaire du droit de circuler et de séjourner librement avant de procéder au refoulement.

• CJ, MRAX (2002). La reportée sur l'interprétation des textes anciens remplacés par la directive, 2004. 38. Ces enseignements demeurent pertinents. La Cour a jugé qu'un État membre ne peut pas refouler la frontière, un ressortissant d'un pays tiers conjoint ressortissant d'un État membre qui tentent de pénétrer sur son territoire sans disposer d'une carte d'identité ou d'un passeport en cours de validité ou, le cas échéant, d'un visa lorsque ledit conjoint est en mesure de prouver son identité ainsi que le lien conjugal et s'il n'existe pas d'éléments de nature à établir qu'il représente un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la santé publique. En effet, en pareil cas, compte tenu de l'importance que le législateur communautaire a attaché à la protection de la vie familiale, le refoulement est en tout état de cause disproportionné et, partant, interdit » (points 61 et 62).

En conséquence, l'article 41, paragraphe 2 LE pose pour principe l'obtention d'un visa, tout en précisant expressément que le défaut de visa est sanctionné d'une amende. Il s'en déduit que le seul défaut de visa ne peut motiver une décision de refus de séjour pour le membre de la famille d'un citoyen européen, seuls des motifs d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique peuvent justifier un refus de séjour.

La reconnaissance du droit de séjour est déclarative. Il s'ensuit que le requérant est censé être autorisé au séjour depuis l'introduction de la demande. C'est également à cette date que le début de la période obligatoire d'installation commune. (...)

433- Déroulement de la procédure regroupant UE ou belge. La demande peut être introduite à l'étranger ou directement sur le territoire belge. En Belgique, elle est introduite auprès de l'administration communale qui statue sur la recevabilité. La demande est prise en considération sauf si le regroupé ne prouve pas son identité. Si la demande est recevable, le regroupe et dispose de 3 mois pour produire l'ensemble des documents requis. La décision de fond relève de la compétence de l'administration communale si la condition de ressources suffisantes est remplie et s'il est regroupé, est en conjoint dans le cadre d'un mariage ou d'un partenariat équivalent mariage ou en descendant de moins de 21 ans. En dehors de ces deux hypothèses, la décision est prise par l'Office des étrangers. Tel sera le cas lorsque l'Autorité doit apprécier la condition d'être à charge ou le caractère durable de la relation d'un couple non marié. La décision doit être prise au plus tard 6 mois après l'enregistrement de la demande. »2

Que cependant, il ressort de la jurisprudence constante de la Cour de Justice de l'Union Européenne depuis 2008 qu'on ne peut exiger d'un ressortissant d'État-tiers un séjour légal préalable pour pouvoir bénéficier d'un regroupement familial (Metock e.a. c. Minister for Justice, Equality and Law Reform, 25 juillet 2008, C-127/08) :

« En particulier, l'article 5, paragraphe 2, premier alinéa, de la directive 2004/38 dispose que les ressortissants de pays tiers, membres de la famille d'un citoyen de l'Union, sont soumis à l'obligation de visa d'entrée, à moins qu'ils ne soient en possession de la carte de séjour en cours de validité visée à l'article 10 de la même directive. Dans la mesure où, ainsi qu'il ressort des articles 9, paragraphe 1, et 10, paragraphe 1, de la directive 2004/38, la carte de séjour est le document qui constate le droit de séjour de plus de trois mois dans un État membre des membres de la famille d'un citoyen de l'Union qui n'ont pas la nationalité d'un État membre, la circonstance que ledit article 5, paragraphe 2, prévoit l'entrée dans l'État membre d'accueil de membres de la famille d'un citoyen de l'Union dépourvus de carte de séjour met en évidence que la directive 2004/38 est également susceptible de s'appliquer aux membres de la famille qui ne séjournaient pas déjà légalement dans un autre État membre (§52) (...)

Dans ces conditions, la directive 2004/38 doit être interprétée en ce sens qu'elle s'applique à tout ressortissant d'un pays tiers, membre de la famille d'un citoyen de l'Union au sens de l'article 2, point 2, de cette directive, qui accompagne ou rejoint le citoyen de l'Union dans un État membre autre que celui dont il a la nationalité, et lui confère des droits d'entrée et de séjour dans cet État membre, sans distinguer selon que ledit ressortissant d'un pays tiers a ou non déjà séjourné légalement dans un autre État membre. (§54) »

Qu'il ressort de cet arrêt que la directive 2004/38 s'applique aussi pour les membres de famille qui n'ont pas encore séjourné légalement dans un Etat-Membre de l'UE ;

Que même si les partenaires de fait ne sont pas explicitement visés à l'art. 2, 2° de la directive, ils le sont à l'article 3 en qualité de bénéficiaires ;

Que, de même, l'article 47 mentionne spécifiquement qu'ils sont considérés comme « autre membre de la famille d'un citoyen UE » ;

Que la directive indique clairement que les Etats membres doivent faciliter l'entrée des partenaires de fait ;

Que le dernier paragraphe de l'art. 3 dispose que : « L'Etat membre d'accueil entreprend un examen approfondi de la situation personnelle et motive tout refus d'entrée ou de séjour visant ces personnes. »

Qu'en refusant purement et simplement de prendre en considération la demande de séjour du requérant au seul motif qu'il n'a pas de visa, la partie adverse n'a pas effectué d'examen approfondi de la situation personnelle et n'a pas motivé son refus de séjour visant le requérant ;

1.2. Deuxième sous-branche : quant au fait que la partie adverse n'a pas pris en considération la vie privée et familiale du requérant ni effectué un examen de proportionnalité de la mesure entreprise ;

Que, pour rappel, la directive 2004/38 relative au regroupement familial, applicable aux ressortissants de pays tiers avec les citoyens UE, encadre le regroupement familial dans l'UE ;

Qu'elle précise que les Etats membres peuvent demander des conditions supplémentaires comme un visa préalable, mais que toute décision doit être proportionnée et respecter les droits fondamentaux garantis par la Convention Européenne des Droits de l'Homme (CEDH).

Que l'absence de visa C seule ne peut justifier un refus automatique si cela va à l'encontre du droit à la vie familiale (article 8 de la CEDH) ;

Que la CJUE (Cour de Justice de l'Union Européenne) et la CEDH (Cour Européenne des Droits de l'Homme) ont statué à plusieurs reprises sur des cas similaires, notamment dans l'arrêt Diallo (C-246/17), affirmant que toute décision de refus doit être soigneusement motivée et ne pas restreindre excessivement le droit au regroupement familial ;

Que l'absence de visa peut être un motif valable, mais seulement si cela est justifié par d'autres considérations légales et proportionnées, comme la sécurité publique ou les ressources insuffisantes ;

Alors que l'article 8 de la C.E.D.H. dispose que

« (...) » ;

Que le Conseil de CÉans indique lui-même dans l'arrêt n°98.175 (28 février 2013) que :

« (...) s'agissant de la violation alléguée de l'article 8 de la CEDH, le Conseil rappelle que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, il examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris. (...) En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit. »

Qu'en l'espèce, le requérant est depuis plusieurs années le partenaire de fait d'une citoyenne UE vivant en Belgique de longue date ;

Qu'ensemble, ils forment un ménage puisqu'ils cohabitent depuis de nombreuses années ;

Qu'ils ont à cet égard produit des preuves de leur relation amoureuse de longue durée, lesquelles ne semblent pas contestées par la partie adverse ;

Qu'ils ont même essayé d'avoir un enfant ensemble, comme ils l'ont allégué dans leur demande de regroupement familial (preuves de la relation) ;

Qu'une déclaration de mariage a été faite et que ce dossier fait actuellement l'objet d'enquêtes par le Parquet dans l'attente d'une décision ;

Que ces éléments sont constitutifs d'une vie privée et familiale en Belgique, garantie par l'article 8 CEDH ;

Qu'il s'ensuit que l'existence de la vie privée et familiale du requérant en Belgique est incontestable et qu'à ce titre, il mérite de bénéficier de la protection accordée par l'article 8 de la CEDH ;

Attendu que l'acte attaqué ne tient nullement compte de la situation privée et familiale du requérant et viole le droit de celui-ci à une vie familiale ;

Qu'en effet, la motivation de la décision de refus de séjour prise par la partie adverse se fonde exclusivement sur le défaut de visa du requérant et n'a absolument pas égard à sa situation ;

Qu'à cet égard, l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH énumère les conditions auxquelles une ingérence dans l'exercice du droit à la vie privée et familiale doit satisfaire ;

Que la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé, entre autres dans l'arrêt Berrehab³, les conditions dans lesquelles une décision administrative d'un Etat membre du Conseil de l'Europe pouvait interférer dans la vie familiale d'une personne :

- l'ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale doit être conforme à la loi ;
- l'ingérence doit poursuivre un but légitime énuméré à l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH ;
- il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre les moyens employés et le but poursuivi pour que l'ingérence soit considérée comme nécessaire dans une société démocratique.

Que l'examen par la Cour européenne des droits de l'homme de Strasbourg de ces conditions dans l'arrêt Berrehab précité, peut tout à fait s'appliquer dans le cas d'espèce ;

Qu'une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit « prévue par la loi », qu'elle poursuive un ou des buts légitimes énumérés : protection de la sécurité nationale ou de la sûreté publique, défense de l'ordre, bien être économique du pays, protection de la santé et/ou de la morale, préventions des infractions pénales, et qu'elle soit « nécessaire dans une société démocratique », c'est à dire « justifiée par un besoin social impérieux et proportionnée au but légitime poursuivi 4 » ;

Que, dès lors, en vertu de cet article, et de son obligation de motivation, la partie adverse a l'obligation d'indiquer le but poursuivi par cette ingérence et d'expliquer en quoi celle-ci est nécessaire dans une société démocratique ;

Qu'il convient de rappeler que « l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour le séjour des étrangers sur leur territoire et que, partant, ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions. Une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime recherché. Dans cette perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du demandeur au respect de sa vie privée et familiale » (C.C.E., arrêt n° 2212 du 3 octobre 2007) ;

Qu'en l'espèce, la décision attaquée ne tient compte de ses attaches familiales et personnelles en Belgique ; Qu'ensuite, l'acte attaqué ne contient aucune motivation quant à la nécessité de la décision de refus de séjour pour assurer la défense d'un des objectifs visés ci-dessus ;

Attendu que l'acte attaqué ne contient aucune motivation quant à la proportion raisonnable entre un objectif qui aurait pu justifier l'adoption de l'acte attaqué et l'objet de la mesure attaquée en rapport avec le droit au respect à la vie privée du requérant ;

Qu'en effet, la partie adverse n'a nullement procédé à une analyse de proportionnalité de la décision prise par rapport à l'objectif poursuivi ;

Qu'ainsi, l'article 8 de la CEDH ne se contente pas seulement d'astreindre l'État à une obligation de non-ingérence, mais lui impose également des obligations positives ;

Que la Cour européenne des droits de l'homme avait déjà précisé dans l'arrêt Rees du 17 octobre 1986 (Série A, n° 106, p.15, §.37), que pour déterminer l'étendue des obligations positives qui pèsent à charge de l'État, il faut observer un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de l'individu et que les critères formulés à l'article 8, par 2 offrent sur ce point, des indications fort utiles ;

Qu'il importait en effet à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale ;

Que cette exigence de proportionnalité impose la recherche d'un juste équilibre entre le respect des droits individuels en jeu et la protection des intérêts particuliers sur lesquels se fonde l'ingérence ;

Qu'« en particulier, la règle de proportionnalité postule l'exclusivité du moyen: non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le SEUL moyen apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la mesure la moins restrictive. » ;

Qu'en précisant que l'éventuelle ingérence de l'État doit être nécessaire dans une société démocratique, la CEDH impose un critère de nécessité, qui implique que l'ingérence doit être fondée sur un besoin social impérieux et doit être proportionnée au but légitime recherché. « Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et proportionné au but légitime recherché ; qu'il incombe à l'autorité de montrer dans la motivation formelle de la décision d'expulsion qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale. » ;

Qu'ainsi, les principes de bonne administration visés au moyen exigeaient que la partie adverse s'enquière de la situation réelle du requérant et ait une considération pour ses attaches familiales en Belgique et la « dangerosité » qu'il représenterait pour l'ordre public ;

Attendu que, dans un arrêt Boultif c. Suisse du 2 août 2001, la Cour européenne des droits de l'homme a dégagé des principes directeurs afin de mieux comprendre l'autorisation d'ingérence dans la vie privée et familiale, motivée par la nécessité dans une société démocratique de sauvegarder l'ordre public ou la sécurité nationale : « la nature et la gravité de l'infraction commise par le concluant, la durée de son séjour dans le pays d'où il va être expulsé, la période qui s'est écoulée depuis la perpétration de l'infraction ainsi que la conduite de l'intéressé durant cette période, la nationalité des diverses personnes concernées, la situation familiale du requérant, par exemple la durée de son mariage, et d'autres éléments dénotant le caractère effectif de la vie familiale d'un couple, le point de savoir si le conjoint était au courant de l'infraction au début de la relation familiale, la naissance d'enfants légitimes et, le cas échéant, leur âge [...] » (§49) ;

Qu'en l'espèce, on n'aperçoit pas non plus en quoi la décision attaquée est proportionnée, par rapport à l'objectif poursuivi par le législateur, de refuser que le requérant puisse vivre auprès de sa compagne uniquement parce qu'il n'est pas titulaire d'un visa lors de l'introduction de sa demande de séjour alors que tel n'est pas requis pour les époux et cohabitants légaux et alors que la vie de couple s'est formée sur le territoire du Royaume ;

Qu'il convient à cet égard de tenir compte des circonstances de la cause, à savoir que :

- le requérant est arrivé en Belgique avec un visa valable comme étudiant et a été mis en possession d'un titre de séjour étudiant
- qu'il a rencontré sa compagne en 2020 et qu'ils entretiennent une relation amoureuse stable et durable depuis lors
- que la relation amoureuse s'est donc créée sur le territoire belge, et que le requérant n'a pas pénétré illégalement en Belgique pour rejoindre sa partenaire.

Qu'ainsi, le Conseil d'Etat a déjà eu l'occasion de considérer que « Considérant que l'article 8 CEDH n'interdit pas à l'autorité de prendre une mesure qui, comme celle qui fait l'objet du recours, a pour effet d'entraîner l'expulsion d'un étranger du territoire ; que toutefois, lorsque, comme en l'espèce, l'éloignement constitue une ingérence dans la vie privée et familiale de l'intéressée, celle-ci n'est possible que pour autant qu'elle soit prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, entre autres, à la défense de l'ordre public, à la prévention des infractions pénales et, notamment, lorsque l'étranger s'est rendu coupable d'infractions telles que celles qui sont en rapport avec le trafic de stupéfiants, à la protection de la santé ou de la morale ou à la protection des droits et libertés d'autrui, que ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et proportionné au but légitime recherché ; qu'il incombe à l'autorité de montrer dans la motivation formelle de la décision d'expulsion qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale ;

Considérant que lorsque l'étranger dispose de liens familiaux, personnels, et sociaux dans son pays de naissance et d'établissement, et qu'il n'est pas établi que l'intéressé dispose de pareils liens dans un autre pays, la partie adverse doit, pour que la motivation de l'arrêté d'expulsion puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir entre le droit au respect de la vie privée et familiale et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 précité ; que tel doit être spécialement le cas lorsque le dossier révèle qu'il existe des éléments pouvant augurer d'une réinsertion de l'intéressé au sein de son pays d'établissement ;

Considérant que l'acte attaqué ne comporte aucune mention de la situation familiale personnelle et sociale de la requérante, à l'exception du texte suivant (...)

Que le passage de la motivation sur l'absence de prévalence des intérêts familiaux de la requérante et des siens sur la sauvegarde de l'ordre public peut donner lieu à deux interprétations ; que, dans une première interprétation, il signifierait que la partie adverse a considéré implicitement que la gravité des infractions en cause pouvait écarter tout examen des éléments favorables à la requérante ; que ceci n'est pas admissible ; que la démarche de mise en pondération des intérêts implique qu'il soit tenu compte des ces derniers, même si, c'est au terme d'un examen et d'une motivation, pour leur donner un poids inférieur à celui qui s'attache aux éléments constitutifs de danger pour l'ordre public ; que selon une seconde interprétation, il signifierait que, dans la balance des intérêts, il ait été tenu compte des éléments favorables à la requérante, mais qu'ils ne peuvent prévaloir sur les éléments défavorables tirés de son passé délinquant ; que même dans cette interprétation, ce passage ne montre pas de manière suffisamment claire que la partie adverse a procédé de manière suffisamment approfondie à la balance des intérêts exigée par l'article 8 CEDH ; qu'une pareille mise en balance exige en effet non seulement que les éléments favorables à la requérante soient énoncés, mais en outre que les motifs pour lesquels les exigences d'ordre public doivent prévaloir soient expressément reproduits ; qu'en effet, même si la haute gravité des infractions relevées peut être un élément d'une importance toute particulière dans cette mise en balance, celle-ci doit tenir compte de l'ensemble des éléments de la cause, sans omettre l'intensité des liens familiaux, personnels et sociaux dans le pays d'origine ni l'état actuel de la dangerosité de l'intéressée ; que la motivation formelle doit faire apparaître qu'il a été ainsi procédé » 7.

Que cet examen n'a aucunement été conduit puisque la partie adverse s'est contentée de refuser purement et simplement le séjour sur base du défaut de visa, sans nullement motiver sa décision au regard de l'examen de proportionnalité que lui impose l'article 8 CEDH et ce, alors même que cette décision est accompagnée d'un ordre de quitter le territoire (voir ci-après) ;

Qu'il en résulte une violation du devoir de proportionnalité lu en combinaison avec l'article 8 de la CEDH et en violation de l'obligation de motivation telle que prévue par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 ;

Que la décision attaquée est dès lors manifestement illégale et viole les dispositions légales invoquées au moyen et notamment l'article 8 de la CEDH, le principe de bonne administration de précaution et de prudence ;

Qu'il résulte de ce qui précède que le moyen en sa première branche est sérieux et fondé ;

Que, pour toutes ces raisons, il y a lieu d'annuler et de suspendre la décision attaquée ;

1.3. Troisième sous-branche : défaut manifeste d'appréciation et erreur de motivation (non-respect de la loi du 29 juillet 1991)

Que la décision attaquée est prise en violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;

Qu'en l'espèce, il est manifeste que la partie adverse fait preuve d'une erreur manifeste d'appréciation de la situation du requérant et des textes légaux ;

Que lorsqu'une administration prend une décision celle-ci est tenue de motiver suffisamment sa décision conformément à la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Que la loi du 29 juillet 1991 précitée dispose en son article 3 que :

« (...) »

Que les objectifs qui sous-tendent cette loi sont :

- « Permettre de comprendre la décision
- Contrôler la véracité des motifs
- Eviter les décisions arbitraires
- La décision doit indiquer les circonstances de fait et les éléments de droit servant de fondement à la décision
- Ces motifs doivent être suffisamment précis
- La motivation doit être adéquate c'est-à-dire
 - Claire
 - Précise
 - Ne pas se limiter à une formule stéréotypée ou passe-partout »

Qu'au surplus, « L'obligation de motivation formelle a pour but d'informer l'intéressé des motifs de fait et de droit sur la base desquels la décision a été prise, notamment afin qu'il puisse estimer en toute connaissance de cause s'il s'indique d'attaquer cet acte. Il s'ensuit que la motivation formelle d'un acte administratif ne peut reposer sur des clauses de style, mais être fonction des éléments invoqués par l'intéressé à l'appui de sa demande. Si la motivation par référence peut être admise, encore faut-il que l'avis auquel il est référé réponde lui-même aux exigences de l'obligation de motivation formelle ». (C.E. (11e ch.) n° 99.353, 2 octobre 2001)

Qu'en motivant de la sorte la décision de refus en l'espèce, la portée des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs « qui imposent à l'administration d'envisager toutes les circonstances de la cause, dont aussi l'introduction d'une demande d'autorisation de travail et de séjour et les circonstances qui y sont avancées, avant, le cas échéant, (de prendre une décision de refus) » a été ignorée. (C.E. (11e ch.) n° 198.507, 3 décembre 2009). I

I en découle également une violation du principe de bonne administration « qui impose à l'administration de prendre une décision sur la base de tous les éléments du dossier » et qui est également sous-jacent aux articles 2 et 3 susmentionnés. (C.E. (11e ch.) n° 198.507, 3 décembre 2009)

Que partant, la motivation de la décision de refus n'a pas été suffisamment motivée et repose par ailleurs sur une interprétation erronée, ou en tout cas restrictive des dispositions légales ci-avant visées ;

Qu'en effet et comme précédemment expliqué, la partie adverse s'est contentée d'une motivation lacunaire et stéréotypée en se limitant à l'absence de visa, sans procéder à l'examen de proportionnalité prescrit par le droit européen et le droit belge ;

Que la partie adverse a dès lors commis une erreur manifeste d'appréciation et a en outre manqué à son devoir de minutie ainsi qu'à son obligation de motivation formelle ;

Qu'en effet, le devoir de minutie impose à l'administration d'examiner soigneusement tous les éléments figurant dans le dossier administratif, tandis que son obligation de motivation lui incombe de motiver sa décision en tenant compte de l'ensemble des éléments de la cause ;

Qu'il ressort clairement, tant de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 que des articles 1 à 5 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs que la partie adverse se doit de tenir compte de l'ensemble des éléments de la cause, en ce compris ceux figurant dans le dossier administratif, lorsqu'elle statue ;

Qu'en outre, la partie adverse est tenue de motiver adéquatement sa décision ;

Qu'il incombe pourtant à l'autorité administrative qui statue de motiver adéquatement ses décisions, en prenant en considération l'ensemble des éléments de la cause ;

Qu'aux termes de l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991, la motivation doit être adéquate, en ce qu'elle justifie raisonnablement la décision ;

Que « La loi du 29 juillet 1991 oblige l'administration à procéder à un examen minutieux de chaque affaire et à justifier raisonnablement ses décisions... (Lagasse, D., « La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, J.T., 1991, p.738) »

Qu'il s'agit là d'application du principe selon lequel l'administration commet une illégalité lorsqu'elle omet de procéder à un examen particulier et complet des circonstances de l'affaire. (Salmon, Le Conseil d'Etat, I, Bruxelles, Bruylant, 1994, p.477) ;

Que partant, la partie adverse a manqué à son devoir de minutie ;

2) Que par ailleurs, la partie requérante se trouvait dans les conditions de recevabilité et de fond en vue de l'octroi d'un titre de séjour en qualité de partenaire de fait d'une citoyenne de l'UE ;

Que le requérant démontre entretenir une relation de couple depuis plus de quatre ans avec sa partenaire de fait puisqu'ils démontrent être en couple depuis 2020 ;

Qu'effectivement, le fait qu'ils aient entamé des démarches de déclaration de cohabitation légale, puis de regroupement familial, et même de mariage actuellement, démontre à suffisance qu'ils se connaissent et entretiennent une relation de couple depuis à tout le moins le mois de juin 2020, soit depuis plus de quatre ans au moment de la prise de décision litigieuse ;

Que puisque la partenaire du requérant réside en Belgique depuis plus de cinq ans en qualité de travailleuse, il n'était pas requis qu'elle démontre des revenus réguliers, stables et suffisants pour elle et son partenaire ;
Que par ailleurs, le requérant démontre disposer d'un logement suffisant par le contrat de bail enregistré de sa partenaire et est inscrit à la mutuelle de cette dernière ;

Que la partie adverse aurait dû prendre en considération tous les éléments fournis au dossier ;

Qu'il a pourtant été jugé par Votre juridiction que :

« A cet égard, le Conseil observe qu'il découle du principe général de soin et de minutie qu'

« Aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (arrêt CE n° 221.713 du 12 décembre 2012) » (CCE, arrêt n°151 890, 7 septembre 2015, affaire 171 587 I VII)

Que la partie adverse a donc manqué à son obligation d'examen individuel sur base d'éléments objectifs afin de déclarer non fondée la demande de regroupement familial du requérant ;

Que cette branche du moyen justifie à elle seule l'annulation de la décision litigieuse.

2) Quant à la deuxième branche : quant à la violation des articles 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 et 8 CEDH

EN CE QUE la partie adverse fonde l'ordre de quitter le territoire sur :

[...]

ALORS QUE cet ordre de quitter le territoire a été pris en flagrante violation des articles 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 et de l'article 8 CEDH ;

1. Que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 consacre que :

« (...) »

Que l'article 8 de la CEDH consacre le droit au respect de la vie privée et familiale :

« (...) »

Qu'il incombe dès lors à l'Office des Etrangers de tenir compte de la vie familiale de l'étranger dans sa décision d'éloignement ;

Qu'il lui incombe également d'opérer un examen de proportionnalité lorsqu'elle entend ingérer dans la vie privée d'une personne conformément à l'article 8, §2, de la CEDH ;

Que l'article 74/13 précité ne fait que transposer en droit belge l'article 5 de la Directive « retour » 8 qui lie la Belgique en raison du droit communautaire ;

Que cette disposition indique que (nous soulignons) :

« Lorsqu'ils mettent en oeuvre la présente directive, les États membres tiennent dûment compte: (...) b) de la vie familiale, (...) et respectent le principe de non-refoulement. »

Qu'il en découle une véritable obligation de motivation, dans le chef de l'Office des Etrangers, quant à la prise en compte des éléments prescrits par l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 et, partant, de procéder à un examen de proportionnalité, lequel doit apparaître clairement dans la motivation de la décision ;

Que la partie adverse doit également respecter le principe de non-refoulement ;

Que dans ce cadre, il appartient à la Juridiction de Céans- dans le cadre de son contrôle de légalité- de vérifier si cet examen de proportionnalité a été réalisé et si la décision est adéquatement motivée au regard des éléments du dossier administratif ;

Qu'en l'espèce, la partie adverse a motivé dans un paragraphe unique que l'article 74/13 aurait été respecté au simple motif que « la résidence légale en Belgique a expiré et qu'un retour de courte durée dans le pays d'origine afin d'accomplir les formalités de visa nécessaires n'est pas une exigence disproportionnée et ne porte donc pas atteinte à une éventuelle vie familiale ». En outre, la partie adverse indique ne pas avoir « connaissance d'aucun élément défavorable concernant son état de santé. Il n'est pas fait mention d'enfants mineurs de l'intéressé résidant en Belgique » ;

Que la partie adverse se contente donc d'affirmer que rien dans le dossier laisse apparaître que le requérant ne puisse retourner temporairement dans son pays d'origine y solliciter les autorisations requises ;

Que la partie adverse se limite à indiquer qu'un retour de courte durée dans le pays d'origine du requérant n'est pas une exigence disproportionnée ;

Qu'il convient de rappeler que les délais d'attente légalement prévus pour une demande de visa regroupement familial peuvent aller jusqu'à six mois ;

Que celle-ci impliquerait par ailleurs que, soit les requérants soient mariés, soit qu'un visa en vue d'une cohabitation légale soit introduite ;

Que, pour rappel, une déclaration de mariage a été effectuée et des enquêtes sont actuellement en cours ;

Que dans le cadre de ces enquêtes, le requérant est tenu de rester à disposition des autorités pour des vérifications et entretiens éventuels ;

Qu'un retour au pays d'origine empêcherait ces enquêtes ou, à tout le moins, les ralentirait ;

Que cet élément n'a nullement été pris en compte dans la motivation de la décision attaquée, laquelle est lacunaire et stéréotypée ;

Que par ailleurs, la compagne de l'intéressé n'aurait aucun droit au séjour dans le pays d'origine de l'intéressé puisqu'il n'y existe pas de droit au regroupement familial pour les partenaires de fait ;

Que le requérant se trouverait donc séparé de sa compagne pour un délai d'au moins six mois ;

Que par ailleurs, une demande de mariage a été formulée auprès du service d'état civil de la commune de résidence du requérant et sa compagne ;

Que cette demande de mariage est actuellement en cours d'analyse par les services du Procureur du Roi et que des enquêtes sont ainsi en cours ;

Qu'il convient par ailleurs de rappeler la longueur de la relation du requérant et de sa partenaire, à savoir depuis 2020 donc à l'heure d'écrire ces lignes depuis plus de quatre années ;

Que de même ils cohabitent ensemble depuis au moins 2021, soit depuis au moins 3 ans ;

Qu'à ce titre, il est évident que leur relation de couple est stable et durable (selon les termes des articles 47/1 et suivants mais également selon la conception générale d'une relation de couple stable puisqu'ils forment une relation depuis plusieurs années) ;

Que la partie adverse n'a nullement tenu compte, dans la décision litigieuse, de la vie privée et familiale du requérant, établie en Belgique avec sa compagne ;

Que, ce faisant, l'Office des Etrangers se contente d'une motivation lacunaire et stéréotypée sans procéder à l'examen de proportionnalité qui lui incombe au regard de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que le simple fait de constater l'absence de séjour et d'affirmer qu'un retour temporaire dans le pays d'origine n'est pas disproportionné, ne signifie pas que la partie adverse ait procédé à l'examen de proportionnalité qui lui incombe ni qu'elle ait correctement apprécié la situation ;

Qu'il incombait à la partie adverse de procéder à un examen de proportionnalité et d'examiner concrètement les conséquences qu'auraient un retour du requérant au Nigéria sur son droit au respect de sa vie privée et familiale ;

Que cet examen fait cependant totalement défaut en l'espèce, comme précédemment exposé ;

Qu'il appartenait en effet à la partie adverse de motiver adéquatement sa décision au regard de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 et de procéder à un examen de proportionnalité, en examinant concrètement le risque de rupture familiale avec sa compagne citoyenne UE, avec laquelle le requérant forme une cellule familiale, éléments figurant dans le dossier administratif, de sorte qu'il appartenait à la partie adverse d'approfondir davantage son examen ;

Que

« Même s'il appartient aux Etats d'assurer l'ordre public et de contrôler, en vertu d'un principe général de droit international bien établi, l'entrée, le séjour et l'éloignement des non-nationaux, là où leurs décisions porteraient atteinte à un droit protégé par le paragraphe 1 de l'article 8, une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, soit nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales (Affaire Moustaquim c. Belgique, req. 12313/86). Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée aux buts légitimes recherchés. Il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits du requérant. »

Qu'en l'espèce, il n'apparaît pas des motifs de la décision que l'Office des Etrangers ait pris en considération ni dans son principe ni de façon proportionnelle l'atteinte qu'elle porterait à la vie privée et familiale du requérant et sa compagne citoyenne UE ;

Que dès lors, la décision attaquée viole l'article 8 CEDH ainsi que l'article 74/13 de la loi de 1980 ;

Qu'à même supposer que l'Office des Etrangers ait pris en considération lesdits éléments, quod non a priori, il lui incombait en tout état de cause d'expliquer les raisons pour lesquelles ces éléments de vie familiale ne constituaient pas un obstacle à la délivrance de l'ordre de quitter le territoire ;

Que, partant, l'Office des Etrangers a failli à son obligation de motivation formelle au regard de l'article 74/13 de la loi et de l'article 8 de la CEDH ;

2. Que la partie adverse s'est en effet totalement abstenue de procéder à un examen de proportionnalité entre la mesure prise à l'encontre du requérant et son droit au respect de sa vie privée et familiale, alors que cet examen lui incombe au sens de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme ;

Attendu en effet que toute expulsion du requérant entraînerait une rupture brutale entre ce dernier et sa compagne résidant en Belgique et porterait gravement atteinte à son droit à la vie privée et familiale, garanti par l'article 8 CEDH ;

Attendu dès lors que la mesure n'est pas proportionnée à l'objectif poursuivi et n'est pas adéquate, dans la mesure où le requérant ne peut en aucun cas être éloigné du territoire pour les raisons précédemment exposées ;

Qu'en s'abstenant de procéder à un examen de l'ensemble des éléments de la cause et en passant sous silence l'existence d'une vie familiale en Belgique sans démontrer qu'il a au préalable été procédé à l'examen de proportionnalité qui incombe à la partie adverse, la décision incriminée manque en droit et est, partant, entachée d'un vice de motivation, la rendant illégale ;

Attendu en effet que la Cour européenne des droits de l'homme a pu considérer que

« dans le cas de l'examen d'une première admission au séjour, il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir ou de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, §63 ; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, §38) ;

Attendu que cela s'effectue par une mise en balance des intérêts ; s'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/ Royaume Uni, §37) ;

Attendu que , compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, §83), d'une part , et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi (CE 22 décembre 2010, n°210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance ;

Attendu, qu'en l'espèce, l'Office des Etrangers- qui avait connaissance des liens personnels et étroits qu'entretient le requérant avec sa compagne, avec qui par ailleurs un projet de mariage est en cours auprès du service d'état civil de sa commune de résidence, se devait de procéder à un examen de proportionnalité et à une mise en balance des intérêts en présence ;

Qu'en l'espèce, il n'est nullement demandé à la Juridiction de Céans de procéder à un examen d'opportunité quant à la situation familiale du requérant, mais bien de sanctionner l'absence d'examen de proportionnalité adéquat et individualisé au regard de l'atteinte à la vie privée et familiale du requérant dans la motivation de la décision attaquée et ce, dans l'exercice de son contrôle de légalité ;

Qu'en effet, la motivation de la décision litigieuse est lacunaire et nullement individualisée, celle-ci pouvant avoir été prise à l'encontre de n'importe quel étranger en situation irrégulière alors que la situation familiale du requérant imposait à tout le moins une mise en balance des intérêts en jeu et une motivation adéquate en ce sens ;

« 3.1. Sur le « quatrième grief », le Conseil rappelle que l'article 74/13 de la loi dispose comme suit : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Le Conseil observe qu'il ressort de plusieurs documents du dossier administratif que la partie défenderesse ne pouvait ignorer que la partie requérante était le père de deux enfants belges avec lesquels elle entretenait des contacts. Ces éléments de vie familiale ressortent en effet, entre autres, des listes de visites à la prison de Lantin dont les noms de ses deux fils apparaissent à diverses reprises, du jugement du 5 novembre 2012 du Tribunal de l'Application des Peines et d'un courrier adressé par la partie requérante en date du 9 août 2012 à la partie défenderesse. Or, force est de constater que la partie défenderesse a fait fi de ces éléments, pourtant connus d'elle, la décision querellée ne portant aucune mention de l'existence des enfants de la partie requérante. A même supposer que la partie défenderesse ait pris en considération lesdits éléments, quod non a priori, il lui incombait en tout état de cause d'expliquer les raisons pour lesquelles ces éléments de vie familiale ne constituaient pas un obstacle à la délivrance de l'ordre de quitter le territoire avec interdiction d'entrée incriminé. Partant, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle au regard de l'article 74/13 de la loi et de l'article 8 de la CEDH. » (CCE 28 février 2013, n°98126)

Ou encore :

« En l'espèce, la partie requérante allègue la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme par la décision entreprise et soutient que la partie défenderesse porte atteinte au droit au respect de la vie familiale du requérant, en le privant de séjourner en Belgique où vivent son fils et sa compagne. Si le Conseil constate à la lecture du dossier administratif et des pièces qui lui sont soumises que le requérant n'a pas encore reconnu son enfant né le 22 mars 2013, le requérant dépose en revanche une série de documents qui constituent, prima facie, autant de commencements de preuve de sa paternité à l'égard de cet enfant et de la relation qu'il entretient avec celui-ci et sa 27 compagne. Il a ainsi notamment déposé au dossier administratif, en annexe à un courrier daté du 11 avril 2013, l'extrait d'acte de naissance de l'enfant qu'il présente comme son fils. A lecture de cet acte, il apparaît que cet enfant porte le même nom que celui du requérant. En annexe au même courrier, il a également déposé la preuve de sa cohabitation avec sa compagne, ainsi que la preuve de son inscription à la même adresse que celle-ci. Par ailleurs, le dossier administratif contient également une attestation rédigée par une sage-femme de l'Hopital Health & Care Medical Center selon laquelle le requérant a accompagné sa compagne à chaque consultation prénatale depuis le mois de juillet 2012. Il ressort du dossier administratif que cette attestation, datée du 14 février 2013, a été envoyée par télécopie à la partie défenderesse en date du 28 février 2013. En annexe à sa requête, il dépose en outre une déclaration faite sur l'honneur par sa compagne selon laquelle le requérant est effectivement le père de son fils.

Par ailleurs, le Conseil observe que le dossier administratif comporte un nombre très important de documents qui ont été déposés par le requérant afin de tenter de rendre compte de l'effectivité de l'activité professionnelle qu'il mène en Belgique depuis deux ans pour le compte de sa société. Si la partie défenderesse a estimé pouvoir considérer que ces documents ne pouvaient suffire à démontrer le caractère effectif de son travail en Belgique et partant à prolonger son séjour sur cette base, le Conseil considère, pour sa part, prima facie, que ces différents éléments démontrent à suffisance que le requérant mène, en

Belgique, depuis deux ans, une activité professionnelle assez intense pour pouvoir être considérée comme constitutive d'une certaine forme de vie privée au sens de l'article 8 de la CEDH.

4.6.4 Il ressort du dossier administratif qu'avant la prise de l'acte attaqué, la partie défenderesse avait connaissance des éléments constitutifs de la situation familiale et privée du requérant, notamment via les nombreux documents qui lui ont été envoyés dans le cadre des demandes de prolongation de séjour qui lui ont été adressées par la partie requérante entre mars et avril 2013.

Or, il n'apparaît ni de l'acte attaqué, ni du dossier administratif que la partie défenderesse a pris ces éléments en considération lors de la prise de sa décision. Dès lors, il ne ressort nullement des éléments de la présente affaire, ni que la partie défenderesse a pris en compte l'existence de la vie privée et familiale du requérant ni, a fortiori, que la même partie défenderesse a procédé à une mise en balance des intérêts en présence, au regard de la situation familiale actuelle du requérant, et a, notamment, vérifié s'il existe des empêchements au développement ou à la poursuite d'une vie familiale normale et effective du requérant, de sa compagne et de sa fille, ailleurs que sur le territoire belge.

Le Conseil estime donc, suite à un examen prima facie, que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance, et que la violation invoquée de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme doit dès lors être considérée comme sérieuse. » ;

Que les mêmes principes trouvent à s'appliquer par analogie au cas d'espèce ;

Que la partie adverse a par conséquent gravement manqué à son obligation de motivation en passant totalement sous silence la vie familiale du requérant dans la décision litigieuse et en ne procédant pas à l'examen de proportionnalité qui lui incombe au regard des articles 74/13 de la loi du 15 décembre et 8 CEDH, de sorte que cette décision est entachée d'illégalité ;

Que cette branche du moyen est fondée et justifie à elle seule l'annulation de l'acte attaqué, lequel est entaché d'illégalité pour les motifs précédemment exposés ;”

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 20 van het VWEU, artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG, artikel 41 van het Handvest of het vertrouwensbeginsel schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: “*Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurd en voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.*” Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘*afdoende*’ wijze. Het begrip ‘*afdoende*’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing betreffende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk (oud) artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij gezinshereniging aanvraagt met haar Griekse feitelijke partner, de genaamde F., M.-A., in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, dat zij bij de aanvraag een paspoort voorlegt afgeleverd door Nigeria met een geldigheidsduur van 6 juli 2020 tot 5 juli 2025, dat in het paspoort heden geen geldig

inreisvisum kan worden teruggevonden, dat de verzoekende partij evenmin een geldige verblijfsvergunning voorlegt van een andere lidstaat, waarna de (oude) artikelen 47/1, 2° en 47/2 worden geciteerd evenals (oud) artikel 40bis, §4 en artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet. Er wordt gemotiveerd dat uit de samen lezing van de artikelen 40bis, §4, eerste lid en 41, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit niet kan worden afgeleid dat een ander familielid, zoals bedoeld in (oud) artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen, dat de inreisvisumplicht immers enkel wordt vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 2, punt 2) van de Burgerschapsrichtlijn, dat dit *in casu* niet het geval is. Concluderend wordt gesteld dat zonder te beschikken over een inreisvisum de verzoekende partij dan ook onmogelijk kan voldoen aan de voorwaarden van (oud) artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat geen van de andere voorgelegde documenten afbreuk doet aan deze vaststelling, dat de aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd en dat het attest van immatriculatie van de verzoekende partij ingetrokken dient te worden.

De verwerende partij stelt tevens dat op grond van artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen dertig dagen, daar het legaal verblijf in België is verstreken en geeft ook weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarbij zij motiveert dat voor wat betreft het gezinsleven, een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen geen onevenredige vereiste is en aldus geen inbreuk vormt op een mogelijk gezinsleven, dat er verder niets ongunstig bekend is betreffende de gezondheid van de verzoekende partij, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen van de verzoekende partij die in België zouden verblijven.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij de motivering van de bestreden beslissing uitsluitend baseert op het ontbreken van een visum en absoluut geen oog heeft gehad voor haar privé- en gezinsleven, dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat betreffende de noodzakelijkheid van de bestreden beslissing, dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat over de proportionaliteit tussen het doel en het voorwerp van de beslissing in het kader van het respect voor het privéleven, dat zij geenszins motiveerde over de proportionaliteitstoets die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM terwijl de bestreden beslissing vergezeld is van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verwerende partij zich tevreden gesteld heeft met een onvolledige en stereotiepe motivering door zich te beperken tot het ontbreken van een visum zonder de door het Europees en Belgisch recht voorgeschreven proportionaliteitstoets uit te voeren, dat een motiveringsplicht bestaat ten aanzien van het in rekening nemen van de elementen die blijken uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en een plicht over te gaan tot een proportionaliteitstoets, die eveneens dient te blijken uit de motieven van de bestreden beslissing en dat de verwerende partij zich tevreden stelt met een gebrekkige en stereotiepe motivering zonder een proportionaliteitstoets door te voeren die haar krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toekomt. Betreffende de kritiek van de verzoekende partij omtrent de stereotiepe motivering, stelt de Raad vooreerst vast dat voornoemde motieven wel degelijk betrekking hebben op de verzoekende partij en haar situatie, minstens maakt zij het tegendeel geenszins concreet aannemelijk. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is. Wat de kritiek over de onvolledige en gebrekkige motivering betreft, merkt de Raad op dat uit wat volgt blijkt dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de motivering onvolledig of gebrekkig is. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt wel degelijk uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij is overgegaan tot een proportionaliteitstoets in het kader van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er wordt in de bestreden beslissing immers gemotiveerd dat wat het gezinsleven betreft, een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen geen onevenredige vereiste is en geen inbreuk vormt op een mogelijk gezinsleven. De verzoekende partij maakt, mede gelet op wat volgt, geenszins aannemelijk dat deze motieven *in casu* niet volstonden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt voornoemde motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.5. Artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt wanneer de formele motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze bepaling kon in voorliggende zaak niet worden aangewend en de bestreden beslissing werd dan ook formeel gemotiveerd.

Een schending van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 blijkt bijgevolg niet.

3.6. Artikel 5 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handelingen uitdrukkelijk te motiveren. Nog daargelaten de vaststelling dat *in casu* niet blijkt dat er sprake is van dringende noodzakelijkheid, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing wel degelijk formeel gemotiveerd werd.

Een schending van artikel 5 van de wet van 29 juli 1991 blijkt aldus niet.

3.7. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.8. Uit de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) van 8 december 2023, die zich in het administratief dossier bevindt (stuk nr. 144), blijkt dat de verzoekende partij die dag op grond van (oud) artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet een aanvraag gezinshereniging indiende in haar hoedanigheid van "*van ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie, van F. M.-A. (...)*".

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij bij de aanvraag een paspoort voorlegt, afgeleverd door Nigeria, met een geldigheidsduur van 6 juli 2020 tot 5 juli 2025, dat in het paspoort heden geen geldig inreisvisum kan worden teruggevonden, dat de verzoekende partij evenmin een geldige verblijfsvergunning voorlegt van een andere lidstaat, dat uit de samen lezing van (oud) artikel 40bis, §4 en artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit niet kan worden afgeleid dat een ander familielid, zoals bedoeld in (oud) artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen, dat de inreisvisumplicht immers enkel wordt vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 2, punt 2) van de Burgerschapsrichtlijn, dat dit *in casu* niet het geval is. De verwerende partij besluit dat de verzoekende partij, zonder te beschikken over een inreisvisum, onmogelijk kan voldoen aan de voorwaarden van (oud) artikel 47/1, 2° (lees: 47/1, 1°) van de Vreemdelingenwet, dat geen van de andere voorgelegde documenten afbreuk doet aan deze vaststelling en dat de aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.

3.9. De verzoekende partij betwist niet dat er op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging (of ten laatste drie maanden erna) geen geldig inreisvisum voorligt en dat zij evenmin een geldige verblijfsvergunning voorlegt van een andere lidstaat.

De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op het gestelde in de artikelen 40*bis*, 41, 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 3, 5, 8.5 en 10 van de richtlijn 2004/38/EG en stelt dat de bepalingen van voornoemde richtlijn in Belgisch recht zijn omgezet met name door artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, waarin de te volgen procedure en de neer te leggen documenten zijn vastgelegd, dat de richtlijn waarop de bestreden beslissing zogenaamd gebaseerd is dus geenszins bepaalt dat voor het indienen van een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in het kader van gezinshereniging en voor het verkrijgen van een verblijfsrecht op die basis, de overlegging van een visum vereist is. De verzoekende partij citeert informatie van de website van de Dienst Vreemdelingenzaken over de aanvraag gezinshereniging en de voorwaarden die in dit verband worden opgelegd aan de feitelijke partner. Zij betoogt dat de artikelen 40*bis*, 41, 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet zo interpreteren dat ze een partner van een EU-burger die niet in het bezit is van een geldig visum verhinderen om een verblijfsaanvraag in te dienen, een toevoeging is van een voorwaarde die noch in de richtlijn, noch in de wet is voorzien. De verzoekende partij wijst vervolgens op rechtsleer, waarbij zij de paragraaf benadrukt waarin wordt gesteld dat artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet het verkrijgen van een visum als principe stelt, waarbij uitdrukkelijk wordt bepaald dat het ontbreken van een visum wordt bestraft met een boete, dat hieruit volgt dat het ontbreken van een visum op zich geen reden kan zijn om een verblijfsvergunning te weigeren aan een familielid van een Europese burger, maar dat alleen redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid een weigering van een verblijfsvergunning kunnen rechtvaardigen. De verzoekende partij wijst op het arrest C-127/08 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 25 juli 2008 en stelt dat uit de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie sinds 2008 blijkt dat van een onderdaan van een derde land geen voorafgaand legaal verblijf kan worden geëist om in aanmerking te komen voor gezinshereniging. De verzoekende partij stelt dat uit voornoemd arrest blijkt dat richtlijn 2004/38/EG ook van toepassing is op familieleden die nog niet legaal in een EU-lidstaat hebben verbleven, dat hoewel feitelijke partners niet expliciet worden genoemd in artikel 2, tweede lid van de richtlijn, zij wel als begunstigden worden genoemd in artikel 3, dat in artikel 47 specifiek wordt vermeld dat zij worden beschouwd als “andere familieleden van een EU-burger”, dat de richtlijn duidelijk aangeeft dat de lidstaten de toegang van feitelijke partners moeten vergemakkelijken, dat de laatste paragraaf van artikel 3 bepaalt dat de ontvangende lidstaat de persoonlijke situatie grondig onderzoekt en elke weigering van toegang of verblijf van deze personen motiveert, dat door haar verblijfsaanvraag zonder meer af te wijzen op grond van het feit dat zij geen visum heeft, de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft gedaan naar de persoonlijke situatie en zij de weigering van het verblijf van de verzoekende partij niet heeft gemotiveerd.

3.10. Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

*1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°
(...)”*

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet luidt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing verder als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Met de invoering van de artikelen 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft de Belgische wetgever gevolg gegeven aan de in artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG vervatte verplichting om overeenkomstig het nationaal recht, de binnenkomst en verblijf van de familieleden in ruimere zin van een burger van de Unie te “vergemakkelijken” (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, p. 20-21).

Hierbij dient voor ogen te worden gehouden dat de familieleden vernoemd in artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet overeenstemmen met de familieleden opgesomd in artikel 2.2 van de richtlijn 2004/38/EG. Deze familieleden beschikken op grond van hun persoonlijke status reeds over een recht op vrij verkeer. De familieleden vernoemd in (oud) artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet zijn de familieleden bedoeld in artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG. Deze categorie beschikt niet over een verblijfsrecht op grond van hun persoonlijke status, maar worden tot verblijf toegelaten overeenkomstig de bepalingen van het interne recht.

De verwijzing van de verzoekende partij naar arrest C-127/08 van het Hof van Justitie van 25 juli 2008 en het betoog dat zij hieromtrent uiteenzet, zijn *in casu* niet dienstig, daar voornoemd arrest betrekking heeft op de

familieleden opgesomd in artikel 2.2. van de richtlijn 2004/38/EG en de verzoekende partij in haar verzoekschrift bevestigt dat zij een familielid is zoals bedoeld in artikel 3.2. van de richtlijn 2004/38/EG.

Artikel 40bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing: *“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”*

Op het ogenblik dat artikel 40bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet bij artikel 20 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd, werd bij artikel 22 van voornoemde wet van 25 april 2007 eveneens artikel 41 van de Vreemdelingenwet gewijzigd als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op overlegging van een identiteitskaart of van een geldig nationaal paspoort of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.

De houder van een document dat door de Belgische overheden werd afgegeven en dat de binnenkomst en het verblijf in een Lid-Staat der Gemeenschappen heeft toegelaten, zal zonder meer tot het Belgisch grondgebied toegelaten worden, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.

Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een identiteitskaart of geldig nationaal paspoort of indien de familieleden van de burger van de Unie, die geen burger van de Unie zijn, niet beschikken over de in artikel 2 bedoelde documenten, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

De voorbereidende werkzaamheden (Parl. St. Kamer, doc nr. 51/2845/001) luiden als volgt wat betreft artikel 41 van de Vreemdelingenwet:

“Dit artikel wijzigt artikel 41 van de vreemdelingenwet, dat het recht op binnenkomst reglementeert.

In vergelijking met het oude artikel 41 wordt toegevoegd dat de burgers van de Unie en hun familieleden eveneens recht op binnenkomst hebben indien zij niet de nodige binnenkomstdocumenten hebben, maar op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Dit is gebaseerd op artikel 5.4 van de richtlijn. De richtlijn herneemt hiermee het standpunt dat het Hof van Justitie heeft verwoord in zijn arrest van 25 juli 2002, het zogenaamde arrest-BRAX, en waaraan reeds was tegemoetgekomen door een omzendbrief van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 oktober 2002 (B.S. 29 oktober 2002). Bovendien wordt in uitvoering van artikel 5.2 in fine van de richtlijn voorzien dat de houders van een verblijfskaart als familielid (onderdaan van een derde land) van een burger van de Unie, vrijgesteld zijn van de visumplicht.

Het nieuwe vierde lid van artikel 41 voorziet de mogelijkheid om een administratieve boete op te leggen aan de burger van de Unie of zijn familielid die de vereiste documenten voor de binnenkomst niet overlegt, wetende dat het eerste en het tweede lid hem toestaan om zijn identiteit en/of zijn nationaliteit met andere middelen te bewijzen. Deze bepaling is in overeenstemming met het voornoemd BRAXarrest dat eraan herinnert (punt 77) dat het gemeenschapsrecht de Lid-Staten niet belet aan de nietnaleving van de nationale voorschriften inzake het toezicht op vreemdelingen alle passende sanctiemaatregelen te verbinden die nodig zijn om de doeltreffendheid van deze bepalingen te verzekeren, op voorwaarde dat deze sancties evenredig zijn.

De vastgelegde boete lijkt in overeenstemming met deze vereisten: enerzijds gaat het om een sanctie die noodzakelijk is om te vermijden dat de betrokken personen zonder een paspoort of een identiteitskaart of, wat de familieleden die onderdanen zijn van een derde land betreft, zonder het vereiste visum, België binnenkomen.

Anderzijds is het bedrag van de boete evenredig met de last die het ontbreken van de vereiste documenten voor de Belgische autoriteiten vormt.

Het principe van de administratieve geldboete is tenslotte niet nieuw: het wordt reeds voorzien door artikel 74/4bis van de vreemdelingenwet.”

Het is dan ook zonder meer duidelijk dat de *“in artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet”* bedoelde voorwaarde erin bestaat dat het betrokken derdelands familielid van een burger van de Unie:

- Ofwel houder moet zijn van de documenten die krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet zijn vereist, waarbij de houder van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG, evenwel vrijgesteld is van de visumplicht;
- Ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen dat hij of zij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervangen door artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet. Bij wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 9 juli 2019) wordt artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet nogmaals gewijzigd, zodat deze bepaling - die ook door verzoekende partij wordt geciteerd - op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (en heden) als volgt luidt:

“§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Aldus moet in de huidige stand van het geding worden aangenomen dat het op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geldende artikel 40bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet voor derdelands familieleden van een burger van de Unie verwijst naar de gehele §2 van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet betreft echter in wezen niets meer dan de verdere specificering, voor de voornoemde familieleden, van de voorwaarden met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, zoals bedoeld in artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Zo voorziet het huidige artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet nog steeds dat het derdelands familielid van een burger van de Unie:

- ofwel een geldig paspoort dat desgevallend (met name indien het een onderdaan betreft van een derde land dat voorkomt op de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum zoals bepaald in de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad) voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen, waarbij het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG het betrokken familielid vrijstelt van de visumverplichting;
- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

De bepaling dat het familielid aan de buitengrenzen moet worden gefaciliteerd om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, houdt niet in dat dit familielid alsdan moet worden toegelaten tot het grondgebied zonder dat hij of zij de nodige documenten heeft verkregen. Ook in deze hypothese zal het betrokken familielid uiteindelijk wel degelijk in het bezit zijn van de vereiste grensoverschrijdende documenten. De voornoemde bepaling doet de documentaire voorwaarden, zoals bedoeld in (oud) artikel 40bis, §4, eerste lid *juncto* (oud) artikel 41, tweede lid dan wel (huidig) 41, §2 van de Vreemdelingenwet derhalve niet teniet. Er anders over oordelen zou immers de imperatieve bepaling van (oud) artikel 40bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat het derdelands familielid *“de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde”* moet vervullen geheel zinledig maken aangezien alsdan geen enkele documentaire verplichting zou gelden.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat de richtlijn 2004/38/EG geenszins bepaalt dat voor het indienen van een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in het kader van

gezinshereniging en voor het verkrijgen van een verblijfsrecht op die basis, de overlegging van een visum vereist is. Het volgt immers uit de samen lezing van artikel 40*bis* en artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet dat een verzoeker als onderdaan van een visumplichtig derde land slechts een recht op verblijf van meer dan drie maanden doet gelden indien zij beschikt over een geldig paspoort, voorzien van een geldig inreisvisum, ofwel op andere wijze kan bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. De informatie op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken over de aanvraag gezinshereniging en de voorwaarden die in dit verband worden opgelegd aan de feitelijke partner, doet geen afbreuk aan voornoemde wettelijke vereiste. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de artikelen 40*bis*, 41, 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet zo interpreteren dat ze een partner van een EU-burger die niet in het bezit is van een geldig visum verhinderen om een verblijfsaanvraag in te dienen, een toevoeging is van een voorwaarde die noch in de richtlijn, noch in de wet is voorzien.

De verzoekende partij citeert rechtsleer, waarbij zij de paragraaf benadrukt waarin wordt gesteld dat artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet het verkrijgen van een visum als principe stelt, waarbij uitdrukkelijk wordt bepaald dat het ontbreken van een visum wordt bestraft met een boete, dat hieruit volgt dat het ontbreken van een visum op zich geen reden kan zijn om een verblijfsvergunning te weigeren aan een familielid van een Europese burger, maar dat alleen redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid een weigering van een verblijfsvergunning kunnen rechtvaardigen.

Artikel 41, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing:

“Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

Uit artikel 41, §4 van de Vreemdelingenwet volgt enkel dat de minister/staatssecretaris of zijn gemachtigde een geldboete van 200 euro kan opleggen aan het familielid van de burger van de Unie die niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum en zulks ook al slaagt dit familielid er naderhand in *“binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”*, zoals bedoeld in artikel 40, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 41, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in geen enkel opzicht dat een derdelands familielid die aan geen van de gestelde documentaire of alternatieve voorwaarden voldoet, enkel een boete kan krijgen en niet kan worden teruggedreven. De mogelijkheid om een boete op te leggen staat bovendien los van de duidelijke en imperatieve bepaling van (oud) artikel 40*bis*, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat het derdelands familielid van de burger van de Unie (zoals bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet) enkel het recht heeft om deze Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in (oud) artikel 41, tweede lid (thans: artikel 41, §2) van de Vreemdelingenwet bedoelde documentaire voorwaarde vervult. De kwestieuze documentaire voorwaarde vindt zodoende in hoofdzaak haar wettelijke grondslag in (oud) artikel 40*bis*, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De sanctie, zoals voorzien in artikel 41, §4 van de Vreemdelingenwet, doet hieraan geen afbreuk.

Met haar betoog en gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat alleen redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid een weigering van een verblijfsvergunning kunnen rechtvaardigen.

Uit de bijlage 19ter van 8 december 2023 blijkt voorts dat de verzoekende partij *“binnen de zes maanden, namelijk op 08-06-2024, uitgenodigd (zal) worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan hem/ haar kan worden betekend”*. De verzoekende partij had aldus de tijd om een geldig inreisvisum voor te leggen. Er kan derhalve niet worden gesteld dat aan de verzoekende partij niet de mogelijkheid zou zijn geboden om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen, dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet betwist dat er op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging (of ten laatste drie maanden erna) geen geldig inreisvisum voorligt en dat zij evenmin een geldige verblijfsvergunning voorlegt van een andere lidstaat.

Artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet voor het overige enkel nog in één alternatief, met name dat het familielid *“op andere wijze [laat] vaststellen of [...] bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”*. Dit alternatief is *in casu* echter niet aan de orde, nu de verzoekende partij om een verblijfsrecht heeft

verzocht in functie van haar Griekse feitelijke partner en zij in deze hoedanigheid niet over een uit de richtlijn 2004/38/EG afgeleid recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat het alternatief ook toepasselijk is voor de familieleden in de zin van artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG, daar deze richtlijn duidelijk voorziet dat de lidstaten de binnenkomst van de feitelijke partners vergemakkelijkt, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie in het arrest *Diallo* nog bevestigd heeft dat het vaste rechtspraak is van het Hof dat niet alle derdelanders aan de richtlijn 2004/38/EG rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat ontnemen, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2.2 van die richtlijn familieleden zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, *Diallo*, punt 53).

De in artikel 2.2 van de richtlijn 2004/38/EG bedoelde familieleden die aan deze richtlijn rechtstreeks een inreis- en verblijfsrecht ontnemen, zijn enkel de volgende familieleden:

“a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland i voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;”

De situatie van de verzoekende partij is echter niet deze van een echtgenoot van een burger van de Unie, noch deze van een ander derdelands familielid, zoals bedoeld in artikel 2.2 van de richtlijn 2004/38/EG en dat op grond van deze status van ‘familielid van een burger van de Unie’ onder het toepassingsgebied valt van artikel 5, tweede en vierde lid van de richtlijn 2004/38/EG.

De thans bestreden beslissing betreft immers de weigering van een verblijfskaart van een ‘ander familielid van een burger van de Unie’. Artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet betreft de omzetting van artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, p. 20-21).

Artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonend bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Artikel 3.1 van de richtlijn 2004/38/EG, dat het toepassingsgebied van deze richtlijn vastlegt, luidt als volgt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De richtlijn 2004/38/EG voorziet een persoonlijk en autonoom verblijfsrecht voor Unieburgers die zich in het kader van artikel 7, eerste lid begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten. De richtlijn 2004/38/EG voorziet verder uitsluitend dan in een inreis- en verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger in de zin van artikel 2.2 van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, *O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel*, § 39 en HvJ 12 maart 2014, C-457/12, *S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G.*, § 34). Bijgevolg zijn enkel de familieleden, gedefinieerd in artikel 2.2 van de richtlijn 2004/38/EG, de begunstigden van de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG.

Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoekende partij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een in artikel 2.2 van de richtlijn 2004/38/EG bedoeld familielid, doch dat zij om een verblijf heeft gevraagd als een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 3.2, b) van de richtlijn 2004/38/EG (*in casu* gaat het om een aanvraag met het oog op de gezinsherenging met de Griekse feitelijke partner van de verzoekende partij).

Aan de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG kan voor derdelanders die een dergelijk ander – niet onder de definitie van artikel 2.2 van de richtlijn 2004/38/EG vallend – familielid zijn van een Unieburger, geen verblijfsrecht worden ontleend. Voor hen dient het gastland, overeenkomstig artikel 3.2 van dezelfde richtlijn, "overeenkomstig zijn nationaal recht" enkel de binnenkomst en verblijf te "vergemakkelijken".

De Raad merkt verder op dat het Hof van Justitie voornoemde zienswijze uitdrukkelijk heeft bevestigd in het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C83/11):

"Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid „ten laste” zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn.

Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.

Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

Advocaat-generaal Y. Bot heeft in zijn conclusie in de zaak *Rahman* op het volgende gewezen:

"Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten.

Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

Het is dan ook duidelijk dat de in artikel 47/1 e.v. bedoelde 'andere familieleden' van een burger van de Unie geen rechten (op binnenkomst dan wel op verblijf) ontleenen aan het Unierecht, zodat het voor hen ook niet aan de orde is om overeenkomstig artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf genieten.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bedoelde derdelandse, visumplichtige familieleden bij hun verblijfsaanvraag een geldig inreisvisum moeten voorleggen, tenzij zij ofwel over een (duurzame) verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie beschikken, ofwel op andere wijze kunnen laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf genieten. De in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bedoelde derdelandse familieleden kunnen aan de gestelde documentaire voorwaarde ontkomen (mogelijk krijgen zij dan wel een boete), maar dan dienen zij in elk geval wel "op een andere wijze" te bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf rechtstreeks ontleenen aan de richtlijn 2004/38/EG. Deze laatste mogelijkheid, hoewel door (oud) artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet formeel ook van toepassing verklaard op de 'andere familieleden', zoals bedoeld in (oud) artikel 47/1 van diezelfde wet, is voor deze laatste categorie van derdelandse familieleden aldus onwerkzaam aangezien zij geen dergelijke aan het Unierecht ontleende rechten genieten en zij dus nooit dit bewijs kunnen leveren (zie

supra). Bijgevolg kan er voor de ‘andere familieleden’, zoals bedoeld in artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet, die onderdanen van visumplichtige derde landen en die niet over een (duurzame) verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie beschikken, niet voorbij worden gegaan aan de wettelijke vereiste om een geldig inreisvisum voor te leggen.

Zodoende blijkt en wordt niet weerlegd dat aan de verzoekende partij – als Nigeriaanse onderdaan die niet reeds over een (duurzame) verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie beschikt - overeenkomstig (oud) artikel 40bis, §4, lid 1 *juncto* artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 52, §4, lid 5 van het Vreemdelingenbesluit op goede gronden het verblijfsrecht in functie van haar Griekse feitelijke partner werd geweigerd nu zij naliet om een geldig inreisvisum voor te leggen.

Het feit dat zij wel in bezit was van een geldig paspoort bij het indienen van haar aanvraag gezinshereniging, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat in haar paspoort geen geldig inreisvisum kan worden teruggevonden en dat zij evenmin een geldige verblijfsvergunning voorlegt van een andere lidstaat.

De verzoekende partij betoogt dat de richtlijn duidelijk aangeeft dat de lidstaten de toegang van feitelijke partners moeten vergemakkelijken, dat de laatste paragraaf van artikel 3 bepaalt dat de ontvangende lidstaat de persoonlijke situatie grondig onderzoekt en elke weigering van toegang of verblijf van deze personen motiveert, dat door haar verblijfsaanvraag zonder meer af te wijzen op grond van het feit dat zij geen visum heeft, de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft gedaan naar de persoonlijke situatie en de weigering van haar verblijf niet heeft gemotiveerd. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij, zonder te beschikken over een inreisvisum, onmogelijk kan voldoen aan de voorwaarden van (oud) artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en dat de aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd, hetgeen de verzoekende partij, gelet op het voorgaande, geenszins weerlegt of ontkracht. Nu in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat zij niet voldoet aan een documentaire verplichting die de wet haar oplegt, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij er alsnog toe gehouden was haar persoonlijke situatie grondig te onderzoeken en hierover te motiveren. Zij maakt geenszins concreet aannemelijk dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen: *“De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gelet bovenstaande reeds een determinerend motief betreft, worden de overige van toepassing zijnde voorwaarden niet verder uitgewerkt. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”*

3.11. Uit de samen lezing van (oud) artikel 47/2 en (oud) artikel 40bis, §4, eerste lid *juncto* artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 47 en 52 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een ‘ander familielid’, zoals bedoeld in (oud) artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. De verzoekende partij toont niet aan dat *in casu* ten onrechte werd vooropgesteld dat zij een geldig inreisvisum diende voor te leggen.

3.12. Ter volledigheid wijst de Raad ook op recente rechtspraak van de Raad van State. Met zijn arresten nr. 260.674 van 19 september 2024 en nrs. 260.850 en 260.849 van 30 september 2024 heeft de Raad van State deze kwestie op duidelijke wijze beslecht. In het arrest nr. 260.850 van 30 september 2024 legde de Raad van State de door verzoekende partij aangevoerde rechtsregels als volgt uit:

“7. Hoofdstuk Ibis van Titel II van de vreemdelingenwet, i.e. de artikelen 47/1 tot 47/4 van de vreemdelingenwet, omvat aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende “andere familieleden” van een burger van de Unie.

Overeenkomstig artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet “zijn de bepalingen van hoofdstuk I [van titel II] over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1” van de wet, evenwel onverminderd de bepalingen van hoofdstuk Ibis.”

Artikel 58 van het vreemdelingenbesluit stelt dat “met uitzondering van artikel 45 van het vreemdelingenbesluit, de bepalingen van hoofdstuk I [van Titel II] die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing [zijn] op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet”,

Hoofdstuk I van Titel II van de vreemdelingenwet, i.e. de artikelen 40 tot 47 van de vreemdelingenwet, omvat bepalingen betreffende “vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg”.

Artikel 40bis, § 4, van de vreemdelingenwet luidt:

‘§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.]3]

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.’

Artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet luidt:

‘§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet’.

Uit de combinatie van artikel 40bis, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet met artikel 47/2 van de vreemdelingenwet volgt dat het andere familielid van een burger van de Unie dat zelf geen burger van de Unie is, moet voldoen aan de “in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde”, teneinde het recht te hebben om zich bij de burger van de Unie te voegen voor een periode van meer dan drie maanden.

Verzoeker betwist niet dat de verwijzing naar “artikel 41, tweede lid” thans moet worden begrepen als een verwijzing naar artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet. De “bedoelde voorwaarde” in artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet ziet op de “voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum”, dan wel het laten vaststellen of bewijzen op een andere wijze dat het ander familielid geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.

Uit de combinatie van de artikelen 40bis, § 4, eerste lid, 41, § 2, en 47/2 van de vreemdelingenwet, volgt derhalve dat het ander familielid van de burger van de Unie dat het recht wil genieten om zich voor een periode van meer dan drie maanden bij die burger te voegen, een geldig paspoort moet voorleggen dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum, dan wel moet laten vaststellen of bewijzen dat het op een andere wijze geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.

De alternatieve mogelijkheid om op een andere wijze te laten vaststellen of bewijzen dat hij geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf, is voor verzoeker niet mogelijk, aangezien hij als “ander familielid” geen rechten ontleent aan het Unierecht. Zulks wordt in het bestreden arrest op omstandige wijze uiteengezet en de desbetreffende overwegingen worden door verzoeker niet bestreden.

Het middel faalt naar recht in zoverre verzoeker een schending aanvoert van de artikelen 40bis, 41, § 2, en 47/2 van de vreemdelingenwet en artikel 58 van het vreemdelingenbesluit en stelt dat het bestreden arrest een voorwaarde toevoegt aan de wet door te oordelen dat bij een aanvraag tot verblijf een paspoort voorzien van een geldig inreisvisum moet worden voorgelegd.

9. Voorts voert verzoeker een schending aan van de artikelen 47 en 52 van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 47 van het vreemdelingenbesluit bepaalt:

‘§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is,

en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggedrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11'.

Artikel 52 van hetzelfde besluit luidt:

'§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

[...]

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

[...]

Uit de gegevens waarop de Raad van State acht mag slaan, blijkt dat verzoeker niet de toegang tot het grondgebied heeft gevraagd, maar dat hij daarentegen een aanvraag voor verblijf van meer dan drie maanden heeft gedaan terwijl hij zich reeds op het grondgebied bevond. Hij kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op een schending van artikel 47 van het vreemdelingenbesluit, dat ziet op de situaties waarin de met grenscontrole belaste overheden toegang verlenen tot het grondgebied en op de taken en bevoegdheden van die overheden.

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit schrijft voor dat bij de aanvraag, of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag, het familielid onder meer "het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet" moet overmaken. Artikel 41, tweede lid (thans: § 2), van de vreemdelingenwet refereert uitdrukkelijk aan "een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum". Verzoeker overtuigt er niet van dat de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 52 van het vreemdelingenbesluit foutief wordt uitgelegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schendt noch artikel 47 noch artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

10. Waar verzoeker tot slot een tegenstrijdigheid in de motivering ontwaart in de mate dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 41 van de vreemdelingenwet wel relevant acht en artikel 47 van het vreemdelingenbesluit niet, terwijl beide bepalingen nochtans handelen over de binnenkomst, gaat hij eraan voorbij dat de eerstgenoemde bepaling een documentaire voorwaarde omvat.

In artikel 40bis, § 4, eerste lid, van de vreemdelingenwet, wordt uitdrukkelijk aan deze documentaire voorwaarde gerefereerd waar deze bepaling voorschrijft dat het betrokken familielid aan deze voorwaarde moet voldoen teneinde, onder meer, het recht te hebben om zich bij een burger van de Unie te voegen voor een periode van meer dan drie maanden. Ook in artikel 52 van het vreemdelingenbesluit wordt uitdrukkelijk aan artikel 41 van de vreemdelingenwet gerefereerd en wordt bepaald dat het familielid bij zijn aanvraag tot verblijf het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid (thans: § 2), van die wet moet voegen. De documentaire voorwaarde in artikel 41, § 2, wordt aldus door de vreemdelingenwet uitdrukkelijk van toepassing gemaakt op de aanvragen tot verblijf van meer dan drie maanden door "andere familieleden" van een burger van de Unie. [...]"

In het arrest nr. 260.674 van 19 september 2024 heeft de Raad van State ook het volgende gesteld:

"Artikel 3 van richtlijn 2004/38 luidt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

[...].”

Uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat verweerder valt onder de in het voormelde artikel 3.2, a), bedoelde “andere, niet de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden”. Deze familieleden ontleen derhalve geen eigen inreis- of verblijfsrecht aan richtlijn 2004/38. Het gastland “vergemakkelijkt” enkel “overeenkomstig zijn nationaal recht” hun binnenkomst en verblijf. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft dit in zijn arrest Rahman e.a. uitdrukkelijk bevestigd:

“Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid ‘ten laste’ zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn. Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest Brax, waarop het bestreden arrest mede is gesteund, inderdaad overwogen dat de “weigering om een verblijfsvergunning af te geven, en a fortiori de verwijdering, die enkel zouden zijn ingegeven door het feit dat de betrokkene de wettelijke formaliteiten inzake het toezicht op vreemdelingen niet heeft vervuld, [...] afbreuk [zouden] doen aan het wezen zelf van het rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleende verblijfsrecht”. Dit arrest heeft echter betrekking op de echtgenoot van een burger van de Unie en het Hof van Justitie heeft het in dit arrest van decisief belang geacht dat deze echtgenoot zijn verblijfsrecht rechtstreeks aan het Unierecht ontleent. Zoals blijkt uit het arrest Rahman e.a., ontleen niet alle derdelanders aan richtlijn 2004/38 rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat, maar enkel degenen die in de zin van artikel 2.2, van deze richtlijn familieleden zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit.

Zoals supra reeds aangegeven, is verweerder geen echtgenoot van een burger van de Unie, noch deze van een ander derdelands familielid zoals bedoeld in artikel 2.2, van richtlijn 2004/38, zodat hij niet op grond van deze status van “familielid van een burger van de Unie” onder het toepassingsgebied valt van de bepalingen inzake inreisrecht, vervat in artikel 5.2 en 5.4, van richtlijn 2004/38.”

3.13. De verzoekende partij, die een aanvraag heeft ingediend als “ander” familielid zoals bedoeld in artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet, diende om de redenen uiteengezet door de Raad van State wel degelijk te voldoen aan de verplichting om een geldig inreisvisum over te leggen. De verzoekende partij, die geen elementen aanbrengt die afbreuk doen aan voorgaande, maakt dan ook geen schending aannemelijk van de artikelen 40bis, 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel wordt in het licht hiervan evenmin aannemelijk gemaakt.

3.14. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij voldeed aan de voorwaarden inzake de ontvankelijkheid en gegrondheid voor de toekenning van een verblijfstitel als feitelijke partner van een EU-burger. Zij gaat er met haar betoog immers aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat in haar paspoort heden geen geldig inreisvisum kan worden teruggevonden, dat zij evenmin een geldige verblijfsvergunning voorlegt van een andere lidstaat en dat zij zonder te beschikken over een inreisvisum dan ook onmogelijk kan voldoen aan de voorwaarden van (oud) artikel 47/1, 2° (lees: 47/1, 1°) van de Vreemdelingenwet, hetgeen zij, mede gelet op het voorgaande, geenszins weerlegt of ontkracht.

Met het betoog dat zij aantoont dat zij al meer dan vier jaar een relatie heeft met haar feitelijke partner, aangezien zij aantonen dat zij sinds 2020 een koppel vormen, dat het feit dat zij stappen hebben ondernomen om hun wettelijke samenwoning aan te geven, vervolgens gezinshereniging aan te vragen en nu zelf te trouwen, voldoende aantoont dat zij elkaar kennen en sinds ten minste juni 2020, dus sinds meer

dan vier jaar op het moment van de bestreden beslissing, een relatie hebben, dat aangezien haar partner al meer dan vijf jaar als werkneemster in België verblijft, zij niet behoefde aan te tonen over een regelmatig, stabiel en toereikend inkomen voor haar en haar partner te beschikken, dat zij bovendien aantoonde dat zij over voldoende huisvesting beschikt door middel van het geregistreerde huurcontract van haar partner en dat zij is ingeschreven bij de mutualiteit van haar partner, toont de verzoekende partij niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat geen van de andere voorgelegde documenten afbreuk doen aan de vaststelling dat zij zonder te beschikken over een inreisvisum onmogelijk kan voldoen aan de voorwaarden van (oud) artikel 47/1, 2° (lees: 47/1, 1°) van de Vreemdelingenwet, dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn, dat aangezien een van deze voorwaarden niet vervuld is, de aanvraag van verblijf wordt geweigerd, dat de verwerende partij de andere voorwaarden niet volledig heeft onderzocht. De verzoekende partij stelt in dit verband nog dat de verwerende partij alle in het dossier verstrekte elementen in aanmerking had moeten nemen, maar toont niet aan op grond waarvan de verwerende partij daartoe gehouden was, nu in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat zij zonder te beschikken over een inreisvisum onmogelijk kan voldoen aan de voorwaarden van (oud) artikel 47/1, 2° (lees: 47/1, 1°) van de Vreemdelingenwet. Zij toont niet aan dat de verwerende partij ertoe gehouden was te oordelen of zij voldeed aan de overige voorwaarden van gezinshereniging.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat de verwerende partij haar verplichting tot individuele beoordeling op basis van objectieve elementen niet is nagekomen door haar aanvraag om gezinshereniging ongegrond te verklaren.

3.15. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar privé- en gezinsleven en geen proportionaliteitstoets heeft uitgevoerd. Zij betoogt dat elke beslissing evenredig moet zijn en de grondrechten moet eerbiedigen die worden gewaarborgd door het EVRM, dat het ontbreken van een C-visum alleen geen automatische weigering kan rechtvaardigen indien dit in strijd is met het recht op een gezinsleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Hetzelfde kan gesteld worden in verband met artikel 8 van het EVRM. Deze bepalingen kunnen zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of – in het geval van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat de betrokkene lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan.

3.16. De verzoekende partij stelt dat zij al meerdere jaren de feitelijke partner is van een EU-burger die al lange tijd in België woont, dat zij samen een huishouden vormen aangezien zij al vele jaren samenwonen, dat zij in dit verband bewijzen hebben geleverd van hun langdurige liefdesrelatie, die door de verwerende partij niet worden betwist, dat zij hebben geprobeerd om samen een kind te krijgen, zoals zij in hun aanvraag hebben aangevoerd, dat er een huwelijksaangifte is gedaan en dat dit dossier momenteel door het parket wordt onderzocht, dat deze elementen een privé- en gezinsleven in België vormen, dat wordt gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Zij stelt tevens dat zij in België is aangekomen met een geldig studentenvisum en in het bezit is gesteld van een verblijfstitel voor studenten, dat zij haar partner in 2020 heeft ontmoet, dat zij sindsdien een stabiele en duurzame liefdesrelatie hebben, dat de liefdesrelatie dus op Belgisch grondgebied is ontstaan en dat zij niet illegaal België is binnen gekomen om zich bij haar partner te voegen. De verzoekende wijst op de duur van de relatie tussen haar en haar partner, namelijk sinds 2020, dus op het ogenblik van het neerleggen van het verzoekschrift al meer dan vier jaar, en betoogt dat zij bovendien sinds ten minste 2021, dus sinds ten minste drie jaar, samenwonen, dat het in dit verband duidelijk is dat hun relatie stabiel en duurzaam is (volgens de bepalingen van artikel 47/1 en volgende, maar ook volgens het algemeen begrip van een stabiele relatie, aangezien zij al meerdere jaren een relatie hebben). Zij stelt dat de verwerende partij op de hoogte was van de persoonlijke en nauwe banden die zij onderhoudt met haar partner, met wie zij overigens een huwelijksaangifte heeft ingediend bij de burgerlijke stand van haar woonplaats.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij met voornoemd betoog het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar feitelijke partner in de zin van artikel 8 van het EVRM wenst aan te tonen. Echter blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner in de zin van artikel 8 van het EVRM geenszins wordt betwist, minstens in overweging wordt genomen. Evenmin wordt in de bestreden beslissing betwist dat deze relatie is ontstaan op het Belgische grondgebied toen zij met een verblijfstitel voor studenten legaal in België mocht verblijven. In de bestreden beslissing wordt rekening gehouden met een 'mogelijk gezinsleven' en de verwerende partij gaat over tot een belangenafweging, waarbij zij stelt dat een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen geen onevenredige vereiste is en aldus geen inbreuk vormt op een mogelijk gezinsleven.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, heeft de verwerende partij aldus wel degelijk rekening gehouden met haar privé- en gezinssituatie, zoals zij die hierboven heeft geschetst, en haar recht op een gezinsleven. De verzoekende partij stelt dat de motivering van het besluit tot weigering van verblijf door de verwerende partij uitsluitend gebaseerd is op het ontbreken van een visum en absoluut geen rekening houdt met haar situatie, dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot een weigering van het verblijf op grond van het ontbreken van een visum zonder haar beslissing te motiveren in het licht van het evenredigheidsonderzoek dat haar wordt opgelegd door artikel 8 van het EVRM, terwijl deze beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, maar gaat er met dit betoog aan voorbij dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk wordt gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Er wordt *in casu* gesteld, het weze herhaald, dat een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen geen onevenredige vereiste is en aldus geen inbreuk vormt op een mogelijk gezinsleven. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, heeft de verwerende partij aldus wel degelijk de proportionaliteitstoets gemaakt die haar krachtens (artikel 8 van het EVRM en) artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toekomt. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij het bestaan van het gezinsleven in België heeft verzwegen zonder aan te tonen dat de proportionaliteitstoets, die zij moest uitvoeren, is uitgevoerd, dat de verwerende partij ernstig tekort is geschoten in haar motiveringsplicht door in de bestreden beslissing volledig voorbij te gaan aan haar gezinsleven en door niet over te gaan tot het evenredigheidsonderzoek dat haar toekomt op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zich op de hoogte diende te stellen van haar werkelijke situatie, dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan naar alle elementen van de zaak maar toont ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aan met welke relevante elementen betreffende haar gezinsleven de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of over welke relevante elementen betreffende haar gezinsleven de verwerende partij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij stelt dat een huwelijksaangifte is gedaan en dat er momenteel onderzoeken lopen, dat zij in het kader van deze onderzoeken ter beschikking van de autoriteiten moet blijven voor eventuele controles en verhoren, dat een terugkeer naar het land van herkomst deze onderzoeken zou verhinderen of op zijn minst zou vertragen, dat dit element op geen enkele wijze in aanmerking is genomen in de motivering van de bestreden beslissing, dat er een huwelijksaangifte is ingediend bij de burgerlijke stand van de gemeente waar zij en haar partner wonen, dat deze huwelijksaangifte momenteel wordt onderzocht door de diensten van de procureur des Konings en dat er dus onderzoeken lopen, merkt de Raad vooreerst

op dat de verzoekende partij niet aantoont dat, minstens onvoldoende toelicht waarom, zij in het buitenland niet ter beschikking van de autoriteiten kan blijven voor eventuele controles of verhoren. Zij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat een terugkeer naar het land van herkomst de onderzoeken zou verhinderen of vertragen. Wat er ook van zijn, de Raad merkt op dat de verzoekende partij niet langer een belang heeft bij voornoemd betoog, nu uit de brief "*Weigering voltrekking huwelijk A.O. (...) en F. M.-A. (...)*" van de stad D., die aan de verzoekende partij en haar feitelijke partner is gericht en op 16 september 2025 door de verwerende partij werd neergelegd, blijkt dat de resultaten van het gevoerde onderzoek door het parket van de Procureur des Konings intussen bekend zijn en hij een ongunstig advies verleende op 8 oktober 2024. Aldus blijkt niet langer dat er momenteel onderzoeken lopen, nog minder dat de verzoekende partij in het kader van deze onderzoeken ter beschikking van de autoriteiten moet blijven.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij zich tevreden stelt met de stelling dat niets in het dossier laat blijken dat de verzoekende partij niet tijdelijk kan terugkeren naar haar herkomstland om de vereiste machtiging te vragen, dat zij zich beperkt te stellen dat een dergelijke terugkeer niet onevenredig is, dat het loutere feit dat wordt vastgesteld dat er geen verblijf is en dat wordt gesteld dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet onevenredig is niet betekent dat de verwerende partij de haar opgelegde proportionaliteitstoets heeft uitgevoerd of dat zij de situatie correct heeft beoordeeld, dat het aan de verwerende partij toekwam om een proportionaliteitstoets uit te voeren en concreet de gevolgen te onderzoeken die haar terugkeer naar Nigeria zouden hebben voor haar recht op eerbieding van haar privé- en gezinsleven, dat dit onderzoek in deze zaak echter volledig ontbreekt, dat het aan de verwerende partij was om haar beslissing naar behoren te motiveren in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en een proportionaliteitstoets uit te voeren, waarbij concreet werd onderzocht of een risico bestond op een breuk van het gezin met haar partner, een EU-burger, met wie zij een gezin vormt, elementen die in het administratief dossier zijn opgenomen zodat het aan de verwerende partij was om haar onderzoek verder uit te diepen, dat *in casu* uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij, principieel noch proportioneel, rekening heeft gehouden met de aantasting van het privé- en gezinsleven van haar en haar partner, die EU-burger is, dat zelfs indien de verwerende partij deze elementen in aanmerking zou hebben genomen, *quod non a priori*, de verwerende partij in ieder geval dan nog had moeten uitleggen waarom deze elementen van het gezinsleven geen belemmering vormden voor het uitvaardigen van het bestreden bevel, dat de verwerende partij bijgevolg haar verplichting tot formele motivering in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM niet is nagekomen, dat de verwerende partij volledig heeft nagelaten om een proportionaliteitstoets uit te voeren tussen de tegen de verzoekende partij genomen maatregel en haar recht op eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, terwijl deze toetsing haar toekomt in de zin van de rechtspraak van het EHRM.

De Raad herhaalt vooreerst dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een proportionaliteitstoets heeft gedaan, met name door te motiveren dat wat het gezinsleven betreft, een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen geen onevenredige vereiste is en aldus geen inbreuk vormt op een mogelijk gezinsleven, zodat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat een proportionaliteitstoets in deze zaak volledig ontbreekt. Met haar betoog maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat voornoemd motief foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd is met artikel 8 van het EVRM. *In casu* heeft de verwerende partij wel degelijk onderzocht wat de gevolgen van de terugkeer van de verzoekende partij zijn voor haar recht op eerbieding van haar privé- en gezinsleven, doch kwam zij tot de vaststelling, het weze herhaald, dat een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen geen onevenredige vereiste is en aldus geen inbreuk vormt op een mogelijk gezinsleven. De verzoekende partij toont niet aan dat voornoemd motief in het licht van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet volstond of dat de verwerende partij *in casu* haar onderzoek verder diende uit te diepen. De verzoekende partij stelt dat concreet onderzocht diende te worden of er een risico bestond op een breuk van het gezin dat zij vormt met haar partner, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de aantasting van het privé- en gezinsleven van haar en haar partner, maar maakt geenszins concreet aannemelijk dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst – waarvan in de bestreden beslissing sprake is – een aantasting van haar privé- en gezinsleven met haar partner vormt, zodat niet blijkt dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden en hierover te motiveren. De verwerende partij heeft gesteld dat een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen geen inbreuk vormt op een mogelijk gezinsleven. Aldus heeft de verwerende partij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, onderzocht of er een risico bestond op een breuk van het gezin dat de verzoekende partij vormt met haar partner, doch is zij tot het besluit gekomen dat dit niet het geval is, daar een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de visumformaliteiten te vervullen geen onredelijk vereiste is en aldus geen inbreuk vormt op een mogelijk gezinsleven. Dit motief is conform de rechtspraak van het EHRM. De verzoekende partij toont niet aan dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht.

De Raad wijst er in dit licht ook op dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Waar de verzoekende partij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing onvolledig en geenszins geïndividualiseerd is, aangezien het tegen elke vreemdeling in een onregelmatige situatie had kunnen worden genomen, terwijl haar gezinssituatie op zijn minst een afweging van de belangen en een adequate motivering in die zin vereiste, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoekende partij geenszins aantoonde met welke belangen de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet met concrete elementen aannemelijk maakt dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst – waarvan in de bestreden beslissing sprake is – *in casu* een aantasting van haar privé- en gezinsleven met haar partner vormt, zodat zij niet aantoonde dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening te houden. Zij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de motivering in het licht van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 onvolledig is. Daar waar de verzoekende partij erop wijst dat de motivering van de bestreden beslissing geenszins geïndividualiseerd is, wijst de Raad er nogmaals op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Met het betoog dat de wettelijke voorziene wachttijden voor een visumaanvraag in het kader van gezinshereniging tot zes maanden kunnen bedragen, dat zij aldus voor een periode van zes maanden zal gescheiden worden van haar partner, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij niet correct of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het gaat om een kortstondige terugkeer naar het herkomstland. Zij toont niet concreet aan dat in haar geval niet zou kunnen geoordeeld worden dat het om een tijdelijke en kortstondige terugkeer gaat, noch dat, hoewel de terugkeer tijdelijk is, dit in haar geval wel degelijk strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Waar de verzoekende partij in dit verband nog stelt dat dit zou betekenen dat zij en haar partner ofwel getrouwd moeten zijn ofwel een visum voor wettelijk samenwonen moeten aanvragen, gaat zij eraan voorbij dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij over een geldig visum gezinshereniging moet beschikken. Er wordt slechts gesteld dat de verzoekende partij over een geldig inreisvisum moet beschikken. Bovendien toont zij niet aan dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om een visum aan te vragen als feitelijke partner van een Griekse onderdaan. De verzoekende partij betoogt dat elke uitzetting van haar zou leiden tot een abrupte breuk tussen haar en haar in België woonachtige partner en een ernstige inbreuk zou vormen op haar recht op privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, maar maakt dit geenszins concreet aannemelijk. Zij toont immers niet aan dat het gezinsleven, in afwachting van het verkrijgen van een visum, niet van op afstand onderhouden kan worden, door bijvoorbeeld contact te houden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken van haar feitelijke partner in het land van herkomst.

De Raad wijst erop dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag om een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezins- en familieleven van de verzoekende partij. De verwijzing naar artikel 8, tweede lid van het EVRM, dat in overweging dient genomen te worden bij de weigering van een voorgezet verblijf, en het uitgebreid betoog dat de verzoekende partij hieromtrent uiteenzet in haar verzoekschrift en de verwijzing naar rechtspraak hieromtrent van het EHRM, de Raad en de Raad van State, zijn *in casu* dan ook niet dienstig.

In onderhavig geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, lid 1 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70).

Betreffende de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming werd aldus in de bestreden beslissing, zoals blijkt uit wat voorafgaat, *in casu* niet op kennelijk onredelijke of onevenredige wijze, noch strijdig met artikel 8 van het EVRM gesteld dat een kortstondige terugkeer naar het herkomstland teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen geen onevenredige vereiste is en dus geen inbreuk vormt op een mogelijk gezinsleven. Uit deze motieven blijkt afdoende waarom er *in casu* bij het nemen van de bestreden beslissing geen positieve verplichting is om het gezinsleven op het Belgische grondgebied te handhaven. De Raad herhaalt nogmaals dat de verzoekende partij niet met concrete elementen aannemelijk maakt dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst *in casu* een aantasting van haar privé- en gezinsleven met haar partner vormt, zodat zij niet aantoonde dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Het feit dat de verzoekende partij en haar partner een relatie zijn aangegaan op het Belgische grondgebied en dat terwijl zij op legale wijze was binnengekomen, alsook het feit dat een geldig inreisvisum niet wordt vereist voor het indienen van een aanvraag gezinshereniging op het Belgische grondgebied voor gehuwden en wettelijk samenwonende partners, doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

Gezien de verwerende partij aldus niet is uitgegaan van een gezamenlijk terugkeer naar het land van herkomst van de verzoekende partij – doch er enkel op gewezen heeft dat de verzoekende partij kortstondig kan terugkeren om de visumformaliteiten te vervullen – is het betoog van de verzoekende partij dat haar partner geen recht zou hebben op verblijf in haar land van herkomst, aangezien er geen recht op gezinshereniging bestaat voor feitelijke partners, niet dienstig.

Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat het ontbreken van een inreisvisum een geldig motief is maar dat dit enkel zo is indien de beslissing is gerechtvaardigd door wettelijke en proportionele overwegingen, zoals de nationale veiligheid of onvoldoende bestaansmiddelen, en dat de verwerende partij haar familiale belangen moet afwegen en het gevaar dat zij vormt voor de openbare orde, wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing geenszins gewag wordt gemaakt van een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verzoekende partij maakt bovendien niet aannemelijk dat het nemen van de bestreden beslissing – onder meer in het licht van artikel 8 van het EVRM – enkel mogelijk zou zijn indien er sprake is van een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid of indien er sprake is van het gebrek aan toereikende bestaansmiddelen.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat niet kan ingezien worden op welke wijze de bestreden beslissing evenredig is, daar geweigerd wordt dat zij samen met haar partner leeft enkel omdat zij geen inreisvisum heeft bij het indienen van haar aanvraag terwijl dit niet vereist wordt voor echtgenoten en wettelijk samenwonenden en dit terwijl hun gezinsleven zich heeft gevormd op het Belgische grondgebied.

3.17. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar persoonlijke banden in België, maar toont niet aan met welke persoonlijke banden, andere dan haar banden met haar feitelijke partner, de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Het bestaan van een beschermingswaardig privéleven – ruimer dan het gezinsleven waarop zij zich beroept – in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

3.18. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij wel degelijk op afdoende wijze haar beslissing tot weigering van verblijf heeft gemotiveerd en niet op onevenredige wijze het recht op een gezinsleven heeft ingeperkt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de formele of materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel.

3.19. In de mate dat de verzoekende partij stelt dat er in dit verband tevens sprake is van een schending van het voorzichtigheidsbeginsel, merkt de Raad op dat er hem geen voorzichtigheidsbeginsel bekend is. De verzoekende partij legt ook niet concreet uit wat het inhoudt.

De verzoekende partij stelt dat er een schending is van het beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht een beslissing te nemen op basis van alle elementen van het dossier, dat de overheid onrechtmatig handelt wanneer zij nalaat een bijzonder en volledig onderzoek van de omstandigheden van de zaak te verrichten en wijst in dit verband op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, maar toont, mede gelet op het voorgaande, niet aan met welke relevante omstandigheden van de zaak de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* geenszins aannemelijk wordt gemaakt.

3.20. De verzoekende partij betoogt nog dat de verwerende partij eveneens het beginsel van non-refoulement moet respecteren, doch toont geenszins aan dat dit niet het geval zou zijn.

3.21. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er *in casu* sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

3.22. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER